

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Debrecenben, 2019. október 17. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette és más bűncselekmény miatt I. r. vádlott és társa ellen indított büntetőügyben a Miskolci Törvényszék 2019. március 18. napján kihirdetett 12.B.14/2018/50. számú ítéletét megváltoztatja az alábbiak szerint:

A vádlottak a testi sértés büntette bűncselekményt is társtettesként követték el.

II. r. vádlott nem bocsátható feltételes szabadságra.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban 20.000,- (húszezer) Ft II. r. vádlottat terhelő bűnügyi költség merült fel.

I n d o k o l á s

A Miskolci Törvényszék 12.B.14/2018/50. számú, 2019. március 18. napján kihirdetett ítéletével I. rendű vádlottat és II. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 164. § (1) bekezdésében meghatározott, de a (8) bekezdés I. fordulata szerint minősülő és büntetendő testi sértés büntetében, továbbá a Btk. 365. § (1) bekezdés b) pontjában meghatározott, aszerint minősülő és büntetendő társtettesként elkövetett rablás büntetében.

Ezért a törvényszék I. rendű vádlottat halmazati büntetésül 6 év 6 hónap szabadságvesztésre és 7 év közügyektől eltiltásra, míg II. rendű vádlottat, mint többszörös visszaesőt halmazati büntetésül 9 év 6 hónap szabadságvesztésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Az elsőfokú bíróság a szabadságvesztés büntetés végrehajtását I. rendű vádlott vonatkozásában börtönben, II. rendű vádlott vonatkozásában fegyházban rendelte végrehajtani azzal, hogy feltételes szabadságra I. rendű vádlott a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon, II. rendű vádlott a büntetés háromnegyed részének kitöltését követő napon bocsátható.

A kiszabott szabadságvesztés büntetésekbe a törvényszék beszámítani rendelte mindkét vádlott tekintetében az előzetes fogvatartásban töltött időt.

A törvényszék I. rendű vádlott esetében a Kazincbarcikai Járásbíróság 4.Fk.144/2014/19. számú ítéletével kiszabott 7 hónap fiatalokúak fogházbüntetésének végrehajtását elrendelte.

Az elsőfokú bíróság rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelek sorsáról, továbbá a bűnügyi költség viseléséről is.

Az ítélet kihirdetését követően I. rendű vádlott és védője felmentés, másodlagosan téves minősítés és a rablás büntette miatti részbeni felmentés, végső soron a büntetés enyhítése, II. rendű vádlott és

védője felmentés, másodlagosan enyhítés érdekében fellebbeztek.

Az ügyész a nyilatkozattételre fenntartott határidőben mindkét vádlott vonatkozásában tudomásul vette az ügydöntő határozatot.

A fellebbviteli főügyészség az ítélet helybenhagyását indítványozta azzal, hogy az I-II. rendű vádlottak a testi sértés büntetét is társtettesként valósították meg.

Az I. rendű vádlott védője az ítéletábrához eljuttatott fellebbezése indokolásában az elsőfokú ítélet megváltoztatását indítványozta, az I. rendű vádlott cselekményének átminősítését súlyos testi sértés büntetése és elsősorban indítványozta e cselekményben az I. rendű vádlott büntetőjogi felelősségének megállapítását, másodsorban kizárólag az életveszélyt okozó testi sértés büntetében kérte a bűnösség kimondását, összességében a kiszabott büntetés lényeges enyhítésére tett indítványt.

Az I. rendű vádlott védője az enyhítő körülmények oldalán megjelölte, hogy az I. rendű vádlott fiatal felnőtt, az általa elkövetett cselekményt beismerte, a kár javarészt megtérült és nagyszülei eltartásában él, akik közül nagymamája hallásvesztés és daganatos megbetegedésekben szenved. A pszichológiai szakértői vélemény szerint maga az I. rendű vádlott személyiségzavarban szenved, és vannak olyan személyiségjegyei, amelyek hozzájárulhatnak ahhoz, hogy bűncselekményt kövessen el. A terhére rótt cselekmény elkövetése óta több mint két év telt el, és a sértett ittassága is közrehatott abban, hogy ilyen súlyos lett a cselekmény kapcsán az állapota.

Az I. rendű vádlott védője kitért arra, hogy a vádlottak nem állapodtak meg bűncselekmény elkövetésében. Amikor a sértett az italbolt előtt letette a szatyrát, az I. rendű vádlott egy hirtelen ötlettől vezérelve abból kivette a sértett tabletjét. Az I. rendű vádlott ezt követően a II. rendű vádlottal elment az italbolt elől, a sértett utánuk ment, és kérte tőlük vissza a tabletet. Az I. rendű vádlott megbánta, hogy meglopta a sértettet, visszaadta a tabletet. Az I. rendű vádlott nem tagadja, hogy két alkalommal megütötte a sértettet, de ez szóváltás miatt volt, az ütéseknek semmi köze nem volt a tablethez.

A tanúként meghallgatott 2. számú tanú szintén az I. rendű vádlott vallomását támasztja alá.

Az I. rendű vádlott védője kifogásolta, miszerint a törvényszék ítéletének indokolásában tényként rögzíti, hogy a sértettet a vádlottak miként bántalmazták, de erre kétséget kizáró konkrét nyilatkozat nem áll rendelkezésre. A védelem álláspontja szerint a rendelkezésre álló vádlotti, tanúvallomások és okirati bizonyítékok alapján nem lehet teljes bírói bizonyossággal azt megállapítani, hogy a sértettet hányan, milyen módon és milyen erővel bántalmazták.

Az I. rendű vádlott védője rámutatott arra, hogy az igazságügyi orvos szakértői vélemény is kimondja: a sértett ittassága befolyásoló tényező volt az egészségi állapotánál, ugyanis az alkoholisták ittasan félre nyelhetik a hányadékukat és megfulladhatnak akár bántalmazás nélkül is, a jelen ügyben pedig az életveszélyt a hányás belehelése jelentette. Mindezt fennáll a sértetti közrehatás az életveszélyt okozó testi sértés, mint eredmény vonatkozásában, csak azt nem lehet megállapítani, hogy pontosan milyen fokban befolyásolta a sértett ittassága ezt a körülményt.

Az I. rendű vádlott védőjének álláspontja szerint védelem nem elvétel érdekében, hanem egy szóváltás miatt bántalmazta a sértettet, ezt el is ismerte. Két alkalommal a fején ököllel megütötte a sértettet, mindez pedig a súlyos testi sértés büntette megállapítására lehet alkalmas. Az I. rendű vádlott tagadásával szemben nincs olyan bizonyíték, amely azt támasztaná alá, hogy a bántalmazást követően el is vett volna bármit a sértettől.

Az I. rendű vádlott védője indítványozta elsődlegesen a súlyos testi sértés büntetében az I. rendű

vádolt bűnösségének megállapítását, másodlagosan indítványozta, hogy az ítélet tábla az életveszélyt okozó testi sértés bünteténél kizárólag gondatlanságot állapítson meg és a rablás büntette alól mentse fel védencét. Csupán bírói következtetés, de nem bizonyított tény, hogy a vádlottak szándékegységben cselekedtek, ezért az I. rendű vádlott felmentése indokolt a rablás büntette alól. Az I. rendű vádlott büntetésének enyhítésére is indítványt tett a védő.

Az ítélet táblán megtartott nyilvános ülésen a II. rendű vádlott védője elsődlegesen védence esetében a minősítés megváltoztatását és ennek folyományaként enyhébb büntetés kiszabását indítványozta, valamint a büntetés letöltését enyhébb fokozatban.

A védő álláspontja szerint az eljárás során megnyugtatóan nem került tényállás megállapításra. Nem egyértelmű és kétséget kizáróan nem nyert bizonyítást a II. rendű vádlott által elkövetett bűncselekmény. Az sem állapítható meg, hogy az egyes vádlottak külön-külön milyen tevőleges magatartást tanúsítottak.

Az I. rendű vádlott volt az, aki beismerte, hogy a sértettet megütötte és miután megütötte a sértettet, ő a földre esett, eszméletét veszítette. Nem nyert bizonyítást, hogy a vádlottak szándéka esetlegesen arra irányult, miszerint a sértettet életveszélyes állapotba hozzák, a tabletjét elvegyék.

A II. rendű vádlott védőjének álláspontja értelmében nem kizárt, hogy a sértett már az ittassága miatt is félre nyelt, benyelhette a gyomor tartalmát, nem valószínűsíthető, hogy az ütés következtében jött fel a gyomortartalom és nyelt félre, vagyis kétséget kizáróan nem bizonyított, miszerint csak és kizárólag az ütés következtében valósult meg az életveszélyt okozó testi sértés. Ha az életveszély valóban okozati összefüggésben van az ütlegetéssel, rugdosással, nem bizonyított, hogy azt a II. rendű vádlott okozhatta.

A II. rendű vádlott elismerte, hogy már a tehetetlen sértettől elvett 200 Ft-ot, azonban végig tagadta egyéb tárgyak eltulajdonítását, a bántalmazást.

A II. rendű vádlott védője indítványozta, hogy az ítélet tábla védence büntetőjogi felelősségét csupán a Btk. 366. § (1) bekezdésében meghatározott kifosztás büntetében állapítsa meg és szabadságvesztés büntetését jelentős mértékben enyhítse, továbbá a végrehajtási fokozatot börtönben határozza meg. Enyhítő körülmény, hogy a II. rendű vádlott a hatóságokkal együttműködött, a bűncselekmény elkövetését megbánta, anyagilag kárpótolni akarta a sértettet. Két kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodik.

A fellebbviteli főügyészség képviselője a másodfokú eljárásban megtartott nyilvános ülésen rámutatott arra, hogy az ítéleti tényállás kisebb részben kiegészítésre szorul, nevezetesen az ítélet indokolásában a 12. oldal hatodik bekezdésében található leírás a tényállás részét képezi, az a tényállásba beemelendő.

Mivel a II. rendű vádlott többszörös visszaeső, így a vele szemben kiszabott fegyház fokozatú szabadságvesztés büntetésre tekintettel a Btk. 38. § (4) bekezdésének a) pontja alapján feltételes szabadságra nem bocsátható.

Egyebekben a fellebbviteli főügyészség az átiratában foglaltakat fenntartotta.

Az ítélet tábla a törvényszék ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 590. § (1) bekezdése és (2) bekezdése megjelölésével teljes terjedelmében felülbírált a Be. 599. § (1) bekezdése szerinti nyilvános ülésen és megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályok maradéktalan betartásával ügyfelderítési kötelezettségének hiánytalanul eleget tett.

A törvényszék a tárgyalásán megvizsgált bizonyítékokat egyenként és összességükben is okszerűen

értékelte, ezért az általa rögzített tényállás túlnyomórészt megalapozott, az azonban kisebb mértékben pontosításra szorul, illetőleg leírási hibák folytán néhány helyen javítandó (Be. 593. § (1) bekezdésének a) pontja és a Be. 599. § (2) bekezdésének a) pontja) az alábbiaknak megfelelően:

I. rendű vádlott korábbi elítélései kapcsán az elsőként feltüntetett garázdaság vétsége esetében az elkövetési idő 2013. március 4. napjában határozható meg.

Az utolsóként feltüntetett elítélésénél a próbaidő 2017. június 22. napján telt volna el eredménnyel.

II. rendű vádlott vonatkozásában az elsőként feltüntetett elítélésénél az elkövetési idő 2014. április 24. - 2014. május 10.

E büntetésének letöltését 2014. augusztus 7. napján kezdte meg.

Mindezt megelőzően büntetve volt több ízben, melyek közül a következő tüntetendő fel:

A Miskolci Városi Bíróság 32.Fk.3322/2009/50. számú, 2011. január 24. napján jogerőre emelkedett ítéletével, mint többszörös visszaesőt, lopás büntette miatt 8 hónapi fiatalokorúak fogházbüntetésre ítélte, a szabadságvesztés büntetés utolsó napja 2013. október 18-a volt.

A tényállás részét képezi az ítélet indoklásában a 12. oldal alulról harmadik bekezdésben leírt történés.

Az ítélet 5. oldal első bekezdésében az orrcsont-törést követően a környéki lágyszövetek zúzódása szerepel, továbbá a felső ajak repesztett sérülése.

Az így pontosított tényállás most már megalapozott és irányadó a másodfokú eljárásban a Be. 593. § (3) bekezdése értelmében.

A felmentésre irányuló fellebbezések megalapozott tényállás esetén a másodfokú eljárásban a bizonyítékok felül értékelésének tilalma folytán nem vezethetnek eredményre a Be. 593. § (1) bekezdése és (3) bekezdéséből következően.

A törvényszék helytállóan vont következtetést a vádlottak bűnösségére.

Az elsőfokú bíróság a vádlottak cselekményét helyesen minősítette ítélete indoklásában, azonban ez ítélete rendelkező részében nem jelent meg teljeskörűen, ezért az ítéletablának pontosítani kellett a vádlottak által elkövetett testi sértés büntette bűncselekmény megjelölését akként, hogy ezen cselekményüket is társtettesként követték el a vádlottak.

A vádlottak nyilatkozatában van olyan elem, amely arra utal, hogy közösen bántalmazták a sértettet, illetve a sértett is akként nyilatkozott, hogy több személytől szenvedett el bántalmazást. Ebben az időszakban azonban a vádlottakon kívül senki másnak nem fűződött érdeke a sértett bántalmazásához. Ebből az is következik, hogy a két vádlott esetében aggálytalan a testi sértés cselekmény minősítése.

A védelem által felvetett kifosztás büntetnének megállapítása a testi sértés mellett vagy helyett, illetőleg kifejezetten a rablás büntette helyett nem foghat helyt, hiszen egyértelmű a beszerzett bizonyítékok alapján az a következtetés, hogy a vádlottak esetében előbb alakult ki az idegen dolog megszerzésére irányuló szándék, és ezt követte a testi sértés okozása. Jelen esetben nem arról van szó, hogy egy vitából eredő bántalmazást követően került sor az idegen dolog elvételének elhatározására.

A büntetés kiszabása körében az enyhítő és súlyosító körülményeket túlnyomórészt helyesen vette számba a törvényszék.

Mellőzendő a súlyosító körülmények köréből a halmazatra történő utalás, illetőleg a II. rendű vádlott vonatkozásában a többszörös visszaesői minőség megjelölése.

A Kúria 56. BK vélemény III/6. pont értelmében a bűnhalmazatnak a büntetési tételkeret felső határát emelő hatása van (Btk. 81. § (3) bekezdése), ezért súlyosító körülményként nem értékelhető (kétszeres értékelés tilalma). A kettőnél több bűncselekmény halmazata azonban már értékelhető súlyosítóként.

A hivatkozott kollégiumi vélemény II/2. pont szerint súlyosító körülmény, ha a többszörös (erőszakos többszörös) visszaeső egyben különös visszaeső is, és az is, ha az elkövető a visszaesést megalapozó büntetésen kívül is büntetve volt.

Az előéleti adatok ismeretében rögzíthető, hogy a II. rendű vádlott a többszörös visszaesői minőségének megállapításához szükséges elítéléseken túl is volt büntetve, mely súlyosító körülmény.

A II. rendű vádlott nem tekinthető fiatal felnőttnek, így ezen körülmény nem minősül enyhítő körülménynek.

Az enyhítő és súlyosító körülményeket egybevetve az elsőfokú bíróság a Btk. 79. §-ában megfogalmazott büntetési célok elérése érdekében, figyelemmel a Btk. 80. §-a szerinti büntetéskiszabási elvekre is, továbbá a bűnösségi körülményekre, az elkövetett bűncselekmények kiemelkedő tárgyi súlyára, a vádlottakkal szemben kifogástalanul választotta meg a büntetések nemét és mértékét is, az enyhítésre irányuló fellebbezések eredményre nem vezethettek.

A Btk. 38. § (4) bekezdésének a) pontjában rögzítettekre tekintettel a II. rendű vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható.

Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezései törvényesek.

A kifejtettek folytán az ítéletábra a rendelkező részben foglaltak szerint a Be. 606. § (1) bekezdése alapján a törvényszék ítéletét megváltoztatta, míg egyebekben helybenhagyta azt a Be. 605. § (1) bekezdése értelmében.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség viselésére vonatkozó rendelkezés a Be. 613. § (2) bekezdésén, 574. § (1) bekezdésén és (4) bekezdésén alapul.

Az I. rendű vádlott védője bizonyítási indítványának teljesítését egyrészt a Be. 601. § (2) bekezdésében, illetve az 584. § (5) bekezdésében foglaltak nem tették lehetővé, nevezetesen a védő a másodfokú eljárásban előterjesztett új bizonyíték vonatkozásában nem valószínűsítette, hogy arról önhibáján kívül az ítélet kihirdetése után szerzett tudomást, másrészt a bizonyítás továbbfejlesztésének nincs indoka, mivel a rendelkezésre álló bizonyítékok kétséget kizáróan alkalmasak a vádlottak büntetőjogi felelősségének megállapítására.

Debrecen, 2019. október 17.

Dr. Balla Lajos sk. a tanács elnöke, Dr. Nagy Éva sk. előadó bíró,
Szabóné dr. Szentmiklóssy Eleonóra sk. bíró

Záradék: A Miskolci Törvényszék 12.B.14/2018/50. számú ítélete az ítéletábra jelen határozatával a mai napon jogerőre emelkedett.

Debrecen, 2019. október 17.

. Balla Lajos sk.

a tanács elnöke